

Anders nabij... | Mechelen Blogt

<http://www.mechelenblogt.be/2019/01/anders-nabij>

(foto's: Jan Smets. Tom Kestens en Elke Du Bin)

Stil geworden ben ik weer naar buiten gegaan, namijmerend over wat ik allemaal vanmorgen hoorde in 't Kranske in de Muizense Sint-Albertusstraat. Daar werd immers het boek **'Anders Nabij'** voorgesteld, met de ondertitel **'De stille kracht van ouders na de dood van hun kind'**. Het was berekend, en toch bekwam me een wat moeilijk te omschrijven warm gevoel. Heel intens - met een **grote emotionele geladenheid vertelden vijf ouders - twee vaders en**

drie moeders - over het verlies van hun kind. Sterke getuigenissen. Soms met de krop in de keel, maar eerlijk, zonder franjes - met stil verdriet. Ze deelden hun herinneringen, maar vertelden ook hoe ze de draad van het leven weer proberen op te pakken. Het greep naar de keel. Leven en dood, liefde en hoop... Het ging door in de *'thuishaven'* van het gezin van **Johan en Elke Muyltermans** - Du Bin. **6 jaar geleden verloren ze na een ziekteproces van 7 weken hun dochter Harte.** Overleden aan de gevolgen van een hersentumor. Het verhaal is gekend. Dit onmetelijke verdriet hebben ze proberen om te zetten in iets positief. Ze richtten **vzw Prinses Harte** op dat ridder-en prinsessenpakketten aan kinderen met kanker schenkt. Net op deze dag was het 6 jaar geleden dat de uitvaart van Harte plaatsvond. Elke vertelt dat het pijn doet om te beseffen dat haar dochtertje er nu al langer niet meer is, dan dat ze ooit in hun midden vertoefde.... **Tom Kestens** die tussen de getuigenissen een drietal erg gevoelige Nederlandstalige luisterliedjes bracht (uit zijn nieuwe cd *'De Bron'*) wist het zo te verwoorden: ***"Haar afscheid in Mechelen is de verwerking van ons allen geworden. Hier wil ik een ode brengen aan de kracht van de vriendschap..."***. Tom kreeg het even moeilijk, overmand door de emoties. *"Zingen lukt me beter..."* herpakte hij zich. Met ***'ik mis je'*** waren niet weinigen die met een krop in de keel zaten of een traan voelden opwellen. Het hoorde er allemaal bij. Het thema is moeilijk. We vinden vaak de woorden niet. Misschien helpt dit boek om ons aarzelend maar zeker te leren omgaan met wat niet te vatten is: het leven na de dood van een kind.

Het boek dat nog maar een paar maand uit is kende al een goeie verkoop. Op die korte tijd zijn er reeds een 1500 exemplaren verkocht. **Uitgever Nils Van Uffelen** - die trouwens één van de ouders is die zijn getuigenis neerschreef - en zijn uitgeverij noemde naar zijn op 16-jarige leeftijd plots aan hartfalen overleden dochter Charlotte op vakantie op het Griekse eiland Amorgos, wil het géén '**succes**' noemen. Hij betitelt het als een overweldigend mooi project. De impact van het boek is groot, en hij hoopt dat het mensen over de drempel tilt om dit thema bespreekbaar te maken. Het raakt de kern van ons bestaan... Ook de herkenbaarheid zal velen wellicht helpen...

(Nils Van Uffelen)

Elke Vandersypen, vriendin van de familie Muyldermans (haar nu 12-jarige dochter zat samen met Harte op de schoolbanken in Villa Zonnebloem) modereerde het gesprek van vanochtend. En zij deed dat deskundig en gevoelig.

(Elke Vandersypen)

Het initiatief voor het schrijven van dit boek ging uit van An Hooghe, die psycholoog en relatie-en-gezinstherapeut is. Ook zij is vandaag aanwezig. Zij plaatst de aangrijpende en levensechte verhalen van de ouders in een kader en helpt er betekenis aan te geven.

An werkt in het Universitair Psychiatrisch Centrum van de Leuvense Univ. Daarnaast heeft ze nog een privé-praktijk. Al 20 jaar werkt An voornamelijk met mensen die in het leven geconfronteerd worden met verlies en rouw. Ze leidt ook hulpverleners op en doet onderzoek naar de partnerrelatie van ouders na het verlies van un kind.

Ze vertelt ons over verbinding en verlies, en wat het doet met mensen die geconfronteerd worden met de dood van hun kind. De vele reacties tonen dat dit boek een leemte opvult. En ze ziet dat dit boek voor velen de aanleiding is om hierover de prakten.

De verwerking is voor elke ouder heel verscheiden, en toch is er de herkenning en de ervaring van de stille kracht die hen allen verbindt. In dit boek geven deze ouders woorden aan hun verlies. Ze zetten dit om in taal, en besluiten om verder te gaan met hun leven. Het leven mag nog zinvol zijn voor hen... En in dat leven willen ze hun overleden kind nog meenemen. Verwerken is een beladen woord. Maar hierin zit toch het woord 'werken'. Het betekent niet het kind loslaten...

Misschien moeten we beter spreken van 'verHARTEn' in plaats van verwerken, merkt Elke Vandersypen terloops op...

(An Hooghe)

Dan volgt de prachtig verwoorde maar erg ontroerende getuigenis van **Christine Haegeman**. Het liet niemand onberoerd. Hoe kan het ook anders. **Haar gezin werd enorm zwaar getroffen door het verlies van twee kinderen van de vier:** Zij verloor haar zoon **Steven** op 20-jarige leeftijd door een auto-ongeval. En enkele jaren later verdronk haar dochter **Sylvie** in Marokko - eveneens 20 jaar. Eveneens in de maand september... De morbiede speling van het lot...

Christine leest ons een raak fragment voor uit het boek. Ze vertelt rustig en sereen over haar rouwverwerking en hoe de andere kinderen hier mee omgaan. Ook over hoe haar echtgenoot - anders dan zij - eerst absoluut niet kon praten over dit verlies, en hoe dit langzaam veranderde.

De kinderen zitten in mij. In alles gaan ze mee met mij. Ik heb graag dat mensen me hierover aanspreken. Dat is ontzettend belangrijk. Mensen zijn soms zo bang om hierover te communiceren. Maar ik vind het juist fijn. **Het doet me goed dat mensen mee-leven, mijn kinderen niet doodzwijgen...**

(Christine Haegeman)

Een kind verliezen is altijd moeilijk... of het een ongeboren kindje is, of 6 jaar is, of volwassen...

Liesbeth Gellens is de volgende moeder die getuigt...

Haar zoontje **Toon** overleed op 12-jarige leeftijd. Hij had de verouderingsziekte progeria, en van bij zijn geboorte wist men dat hij nooit oud zou worden..., dat ze hem ooit zouden moeten afgeven...Maar zijn herinnering wil ze levend houden. De relatie met haar man is stukgegaan. Misschien ook door de zorgen, het anders omgaan met de rouw... Ze vertelt het puur, zachtmoedig..

Liesbeth vertelt over hoe haar andere zoontjes omgingen met het verwerken van de dood van hun broertje. Ze leest een stukje voor hoe zoon Kamiel het in woorden probeerde te vatten. Met de spontaniteit van een kind. Eerlijk. Voor ze naar Muizen vertrok had ze nog aan hem gevraagd of ze zijn tekstje mocht voorlezen. Eén zin blijft me bij:

Toon is naar de hemel gegaan, maar ook naar mijn hart....

Hoe mooi omschreven toch...

[\[Image removed\]](#)

(Liesbeth Gellens)

Elke Du Bin wil niet in teleurstellingen praten. Ze vertelt liever over de vele vormen van troost.

Ik ben blij als mensen vragen hoe het écht met mij gaat... 6 jaar is het nu geleden. Elk jaar houden we een informeel HARTE-café hier in 't Kranske om haar te gedenken. 7 weken verliepen tussen de diagnose en het sterven van onze dochter. Met de pakketten die onze vzw Prinses Harte maakt kunnen we kinderen niet genezen, maar ze willen '**zachte munitie**' zijn tegen dat *monster* die de ziekte is...

Elke toont zich als een sterke, rationele vrouw. Maar met trefzekere tederheid weet ze haar gedachten neer te schrijven, en laat ze haar gevoelens de vrije loop...

[\[Image removed\]](#) [\[Image removed\]](#)

[\[Image removed\]](#)

(Elke Du Bin)

Oprecht en dapper is het verhaal van **Jan Rypens** over het verlies van zijn 17-jarige dochter **Ona**, nu 2 jaar geleden. Ze overleed aan de gevolgen van hersenvliesontsteking. In zijn kwetsbaarheid is Jan groot.

Lang worstelde hij met de combinatie werken en thuis na de dood van zijn dochter. Gelukkig kon hij rekenen op de door zijn werkgever geboden flexibiliteit. Toen het werken hem niet lukte heeft hij een tijd afstand genomen van zijn werk. Nu werkt hij deeltijds. Langzaam maar zeker bouwt hij alles terug op.

Maar ik pleit voor een **thematisch rouwverlof**. Ik sta er niet voor op de 'barricades' - dat past niet bij mijn karakter. Maar dit is zo belangrijk. Ik voelde dat ik die tijd en ruimte nodig had voor mezelf.

[\[Image removed\]](#)

(Jan Rypens)

Ook vader **Nils Van Uffelen**. ging door een heel diep dal. Hij was ondernemer. Maar hij wou een andere richting inslaan na het overlijden van **Charlotte**. Hij wou zijn leven en werken zinvoller invullen...

Ik heb een blad papier genomen en genoteerd wat ik wel en wat ik niet wou doen. Heel diep heb ik in mezelf moeten zoeken. Ik heb een vijfdaagse wandeltocht in de Ardèche ondernomen. Met een coach. Ik heb veel geweend. Achteraf ben ik heel boos geworden omdat men me confronteerde met de uitspraak '*Charlotte komt niet meer terug...*'. Ik ben geflipt. Achteraf was ik blij dat iemand me deze spiegel voorhield. Charlotte komt inderdaad niet terug. Ik heb besloten om mijn energie te steken in het nu en de toekomst. Ik heb een passie voor mensen, maar leiding geven wou ik niet meer. Ik heb mij bijgeschoold en ben nu loopbaancoach. Het is een job die ik graag doe. **De 'rijkdom van de tragedie' leerde me bewuster leven. Ik ben evenwichtiger geworden dan vroeger. Ik leef intenser en met meer liefde naar mijn andere kinderen toe...**

[\[Image removed\]](#)

Naast het boek is er nog een **online platform** opgezet. Er was dan ook zoveel materiaal dat niet in dit boek kon...

Belangrijk is dat de lezers hier ook kunnen reageren. Opvallend is wel het feit dat het boek voor 82% door vrouwen wordt gekocht. Het vergt nog een heel **lange weg om vele mannen te bewegen om ook over hun gevoelens te praten...**

Jan en Nils deden het. Zij tonen de weg...

Dat doet ook **Tom Kestens** met zijn beklievende liedjes... Ze hebben bij mij vandaag een gevoelige snaar geraakt. Zij vulden zo naadloos de verhalen aan...

[\[Image removed\]](#) [\[Image removed\]](#)

[\[Image removed\]](#)

Het boek is te verkrijgen aan de prijs van 20 Euro. De integrale opbrengst van de verkoop gaat naar vzw Prinses Harte!

[\[Image removed\]](#) [\[Image removed\]](#)

Sinds enkele dagen huurt de vzw nu een pand in de Keizerstraat. Tot hiertoe was hun werkplek en opslagplaats in Artenova. Maar door het feit dat er nog heel wat onzekerheid is voor de toekomst van dit gebouw besloten Elke en Johan om uit te kijken naar

een nieuwe stek.

Je kan het kantoor van de vzw vinden naast de verpakkingsvrije winkel *Kabas*.

6 jaar geleden - enkele weken na het overlijden van Harte, stapte ik met zekere schroom binnen bij haar moeder Elke. Men had toen pas de krijtlijnen uitgetekend van de vzw Prinses Harte. Maar het werd een mooi, warm gesprek - doorspekt met verdriet, maar ook met toekomst... Een rouwproces is niet lineair. De dood van een kind verdeelt het leven van ouders in een *voor* en een *na*. Toch voelde ik toen al die stille kracht.

6 jaar later zijn we nu.

Harte is niet vergeten. Dat zal ook nooit gebeuren. Ze gaat mee in het leven van haar ouders, grootouders, vrienden...

En zo is het ook met Ona en Toon en Steven, Sylvie en Charlotte... Ze zijn ons anders nabij.

Wat ik hoorde blijft nazinderen.

Het boek zal ik koesteren. Zachte literatuur is het niet. Maar het reikt ons wel woorden en waarden aan, en is rijk in zijn diepmenselijkheid. Het gaat dan ook om de kern van ons bestaan: leven en dood, liefde en hoop... Daar mogen tranen bij horen... In mijn hoofd klinkt de melodie van Tom na : "*Ik mis je*"... Vandaag raak ik die niet meer kwijt.

[\[Image removed\]](#)

[\[Image removed\]](#)

www.Prinsesharte.be

www.andersnabij.be

<https://www.facebook.com/Uitgeverij-Charlotte-129705546893>